

Hồi Thứ Sáu

Đánh Vương Tiễn, Nhạc Cường bỏ mạng. Cự Viên Đạt, Mông Đăng thác oan.

Nói về Nhạc Cường đang ngồi nơi soái phủ, bỗng nghe gia tướng báo nói: "Có thánh chỉ đến". Liền hồi dọn bày hương án, vôi vàng mặc áo, đội mũ, bước ra rước vào trung đường. Trầm Tưởng đọc thánh chỉ rồi. Nhạc Cường tạ ơn tiếp lấy thánh chỉ, bèn cùng Trầm Tưởng ra mắt, phân chủ khách mà ngồi, trà nước xong xuôi, Nhạc Cường nói: "Tôi hằng mang ơn nhà nước, dầu nát mình cũng không trả đặng, song tôi còn có chút mẹ già, khó vâng theo lời chỉ dạy".

Trầm Tưởng nói: "Nguyên soái phân như vậy, chẳng là sai rồi, sách có nói rằng: Vua lo thì tôi nhục, vua nhục thì tôi thác; hễ làm đáng nhơn thần, mà chẳng khứng cùng nước nhà chia lo, ấy là người bất trung". Hai người đang nghị luận, gia đình bẩm rằng: "Có Thái phu nhân ra". Trầm Tưởng day lại, thấy sau bình phong, bước ra một người, đầu bạc như sương, có vài đứa tỳ nữ theo phò, ra đến trung đường, liền vôi vàng đứng dậy làm lễ. Thái phu nhân mời Trầm Tưởng ngồi, còn Nhạc Cường thì đứng hầu một bên, Thái phu nhân hỏi: "Chẳng hay thánh thượng có việc chi, đòi con tôi vào triều?"

Trầm Tưởng nghe hỏi, bèn đem việc binh Tần đánh phá ải Giới Bài cha con Tôn Tháo bị tử trận, nay binh Tần phủ vây thành Dịch Châu, nội triều không ai dám cự, thuật hết cho Thái phu nhân nghe. Thái phu nhân nói với Nhạc Cường rằng: "Con chớ tưởng việc mẹ già mà lo lắng, vốn họ Nhạc ta cả đời mang ơn nước há để vậy ngồi mà ngó sao? Xưa nay hễ tận trung, thì không tận hiếu, thà làm tôi trung thần, ấy cũng là tận hiếu đó, con phải mau theo đại phu vào triều, ra mắt thánh thượng, lãnh binh lui giặc, ấy là cái may của xã tắc nhân dân, thì mẹ cũngặng vinh hoa, con hãy sắm sửa đi cho mau".

Nhạc Cường bẩm rằng: "Không phải con chẳng muốn hết lòng trung, đền ơn nước nhà, song mẹ tuổi cao tác lớn, vả chẳng việc binh đao là nơi hiểm địa, vì vậy nên con không muốn ra trận". Thái phu nhân nạt rằng: "Mi chớ nói bậy, hãy theo Trầm đại phu vào triều cho chóng, nếu mi còn lưu luyến thân già, thì ta quyết chết trước mắt mi, cho khỏi lòng bịn rịn".

Nói rồi đứng dậy, vừa bước xuống thêm, đập đầu tự vận. Nhạc cường thất kinh quỳ xuống đất, bẩm rằng: "Mẫu thân xin bớt cơn giận dữ, để cho con ra dẹp giặc".

Thái phu nhân nghe nói rất mừng mà rằng: "Nếu đặng vậy thì mới phải là con nhà họ Nhạc ta". Rồi bà kiếu Trầm Tường trở vào hậu dinh, Trầm Tường cũng từ giã về trào phụng mạng. Nhạc Cường đưa Trầm Tường ra phủ, liền dạy gia tướng thắng ngựa tốt xuống hậu đường, lạy từ mẫu thân và từ biệt vợ con, dẫn ít tên gia tướng thẳng tới Ngọ môn. Lúc ấy Chiêu Vương lâm triều. Huỳnh môn quan tâu rằng: "Có Nhạc Cường đến, còn ở ngoài ngọ môn hầu chỉ". Chiêu Vương truyền lệnh mời vào.

Chiêu Vương truyền cho ngòi, mà nói rằng: "Trẫm chẳng may bị binh Tần vây khốn, cha con Tôn đô úy đều thác hết, khi hôm Tôn Yên lại qua Lâm Tri cầu cứu, tuy có bắn tên lửa làm hiệu lệnh, song cả đêm đèn đuốc sáng trời, tiếng quân la dậy, bây giờ không biết chiết sống thế nào, nên mời khanh vào triều lãnh mạng soái ấn, dẹp lui binh Tần, ấy là cái may của nước nhà đó". Nhạc Cường vội vàng đứng dậy, tâu rằng: "Xin bệ hạ cho tôi bói một quẻ, thì rõ việc Tôn tướng quân thế nào?" Chiêu Vương cả mừng khẩn vái. Nhạc Cường bói một quẻ, coi rồi tâu rằng: "Tôn tướng quân đã ra khỏi trùng vây, qua Đông Tề cầu cứu rồi. Nghe xong vương cả mừng, liền sai người đến phủ Đô úy báo tin, đặt cho an lòng Yên Đôn công chúa, rồi nói với Nhạc Cường rằng: "Nếu quẻ bói của khanh quả có ứng nghiệm, thiệt cũng rất may cho trẫm". Bèn truyền chỉ về bày yến cùng Nhạc Cường ăn mừng.

Nói về Kim Tử Lăng, ngày thứ lên trưởng, chúng tướng ra mắt, Tử Lăng nói: "Khi hôm Tôn Yên tuy thoát khỏi lưới rập, song bây giờ trong thành nó không người ngăn cự, vậy có vị tướng quân nào dám ra đánh chăng?" Nói chưa dứt lời, bỗng thấy Vương Tiễn bước ra xin đi. Tử Lăng rất mừng dạy Vương Tiễn dẫn năm trăm binh ra dinh khiêu chiến. Vương Tiễn lãnh lệnh, kéo binh tới Dịch châu thành kêu đánh, Khuất Sảng liền sai quân vào triều tâu cùng Thánh thượng. Lúc ấy đang tiệc rượu chưa tan. Nhạc Cường nghe báo, liền đứng dậy tâu rằng: "Tôi tuy bất tài, xin lãnh binh ra thành đối địch". Chiêu Vương cả mừng, bản thân kính ba chung ngự tửu. Nhạc Cường uống rồi, tạ ơn, ra đến thành Dịch Châu, phát pháo mở cửa thành, giục ngựa xông qua diều kiêu, xem thấy một tướng dừng ngựa, cầm mâu, mặt mày đen hắc, Vương Tiễn nhắm Nhạc Cường một hồi, thấy va anh hùng xuất chúng, tướng mạo kinh nhơn, mình cỡi ngựa hồng, tay cầm Xáng kim đao, coi rất oai nghiêm, bèn nạt rằng: "Tướng kia, người có biết sức mạnh Điện Tây hầu là Vương Tiễn chăng? Hãy thông tên cho ta rồi chịu chết".

Nhạc Cường nói rằng: "Vậy mi là Vương Tiễn đó sao? Mi chẳng biết ta là con Kim Thai đại nguyên soái, nay ta nối chức cha làm Nguyên soái, tên Nhạc Cường, mi có tài sức bao nhiêu, hòng dám lãnh binh mà giao chiến". Vương Tiễn nói: "Té ra mi là con của Nhạc Nghị, tên Nhạc Cường, ta cũng từng nghe danh, song mi mạnh là mạnh với nước Yên mà thôi, nếu dám đánh cùng ta bốn mươi hiệp thì ta cho mi là hảo hán".

Nhạc Cường nổi giận, hươi đao nhắm ngay đầu chém xuống. Vương Tiễn vội vàng rước đánh, đánh đến năm mươi hiệp, Nhạc Cường nghĩ thầm rằng: "Thằng Vương Tiễn này thương mã thuần thực, quả là một tên dũng tướng, vả lại thường nghe người nói, học với tiên nhân, có bửu kiếm giết người, nếu ta lấy sức mạnh mà đánh, thì ắt không hơn nó được, chỉ bằng ta xuống tay trước thì xong". Nghĩ rồi chém bậy một đao, quay ngựa bỏ chạy. Vương Tiễn giục ngựa rượt theo, Nhạc Cường quay đầu ngó lại thấy rất mừng, liền giắt Kim đao, thò tay trong cấm nang, lấy thần sa (thần sa là cát thần), miệng niệm lâm râm, nhắm ngay mặt Vương Tiễn vãi ra.

Vương Tiễn thấy một vầng mây đỏ bay đến rất mau, tránh không kịp, bị thần sa đánh nhằm mặt, choáng váng gần té, liền quay ngựa bỏ chạy. Nhạc Cường thấy thần Sa đánh Vương Tiễn không rớt xuống ngựa, thì giận lắm, nạt rằng: "Vương Tiễn mi chạy đâu". Liền giục ngựa đuổi nà theo. Lúc ấy Vương Tiễn tuy bị Thần sa đánh choáng váng, song trong lòng còn tỉnh, nghe sau lưng có tiếng lạc ngựa reo vang, thì biết là Nhạc Cường rượt theo, bèn lén lấy ra một ngọn bửu kiếm, liệng giữa thình không, bay theo Nhạc Cường, nhắm ngay đầu rớt xuống, bên kia Nhạc Cường đang rượt theo Vương Tiễn đâu có mà rõ được, liền bị bửu kiếm chém nhào xuống ngựa.

Thương thay:

Những tưởng trong nhà xưng con hiếu.

Nào hay ngoài ải đấng trung thần.

Khi ấy gia tướng Nhạc Cường, thấy chủ mình rớt xuống ngựa, thì hồn vía mất hết, áp ra một lượt giựt lấy cây, chạy về Dịch Châu. Vương Tiễn bị Thần sa, rồi cũng thân binh về dinh. Quân vào báo cho Khuất Sảng hay rằng: "Nhạc Cường tử trận". Khuất Sảng cả kinh, lật đặt sai binh tiếp ứng, đem cây vào thành liền tả bốn chương, sai người dâng cho Triệu Vương, Triệu Vương xem xong rụng rời, thở dài nói rằng: "Trời dứt nước Yên ta rồi". Bèn truyền chỉ đem thi hài Nhạc Cường về soái phủ, dùng theo lễ hầu mai táng.

Nói về Tôn Yên, Ban Báo, hai người từ lúc ra khỏi núi Kinh Kha, đi luôn cả đêm ngày, đến Đông Tề Lâm Tri, tỏ bày các việc, có quan giữ thành, dẫn hai người vào đến Ngộ môn hầu chỉ. Ngày ấy Tề Tương Vương lâm triều (Vua này nguyên là con vua Mẫn Vương, hàm ân là Pháp Chương, bị An Phi làm hại, bỏ nước chạy trốn mấy năm, may nhờ có Tôn Tẫn phụ giúp, khôi phục giang sơn, mà giết Nhạc Nghị, đến sau cùng với nước Yên hòa hảo, nay làm vua đã hai mươi năm, trong nước tuy không được mạnh giàu cho lắm, song lê thứ cũng an cư lạc nghiệp), đang buổi chiều sớm mai, quan Huỳnh môn vào tâu rằng: "Nước Yên có sai cháu của Nam Quận Vương, tên là Tôn Yên, đem văn thư đến cầu cứu, còn đứng ngoài Ngộ môn hầu chỉ".

Tương Vương nghe tàu, truyền chỉ cho vào. Tôn Yên vào đến thượng điện, lạy ra mắt xong rồi bèn rút thư nơi lưng, hai tay dâng lên, nói rằng: "Tôi là Tôn Yên vâng mệnh chúa tôi, đem thư đến cầu cứu". Tương Vương truyền chỉ cho ngồi, tả hữu quan tiếp lấy văn thư dâng lên, Tương Vương xem thư, liền biến sắc nói rằng: "Bình Tần như lang tợ hổ, nay muốn thôn gồm sáu nước, trước phá Dịch Châu, sách có chữ rằng: "Thần vong xỉ hàn (môi mất thì răng phải lạnh) có lẽ nào không phát binh cứu sao? Song nước Tề ta bị giặc già mới yên, bây giờ tướng hèn binh yếu, biết làm sao mà giúp đỡ".

Tôn Yên nghe nói, cúi đầu tâu rằng: "Thánh thượng cùng chúa tôi, đồng thể giao hảo, cơn tai nạn cứu nhau, lúc bình đao hòa giúp, vả chăng chú tôi là Tôn Tần, có công với thánh thượng rất nhiều, nay mẹ Tôn Tần đang ở nước Yên, sợ e binh Tần đánh phá Dịch Châu, thì ắt tánh mạng chẳng toàn, xin thánh thượng rộng lòng đoái tưởng". Tương Vương nói: "Ngự đệ, trăm há chẳng biết, mẹ của Á phụ (cũng như cha đẻ vậy) ở nước Yên sao? Nhưng vì binh hèn tướng yếu gìn giữ trong không xong rồi, có đâu mà giúp được". Tôn Yên nghe nói, cuối đầu khóc lóc cầu xin. Tương Vương ngồi trên bửu điện, đang lúc khó nổi định phân, bỗng thấy trong ban bước ra một viên đại thần, tâu rằng: "Tôi tuy bất tài, xin lãnh binh đến Dịch Châu giải vây". Tương Vương xem lại người ấy:

Gót trắng giày thêu tốt lạ lưng,
Lưng mang đai báu ngọc lung linh.
Đầu beo mắt lớn như hung ác,
Râu đỏ mặt chàm rất oai phong.
Tiếng hét nghe vang đường sấm dậy,
Bộ đi mạnh dạn thiết anh hùng.
Muốn nghe người ấy tên chi đó,
Viên Đạt Toàn Sơn gọi Giả Long.

Biết là Viên Đạt, thì trong lòng chẳng đẹp, nghĩ thầm rằng: "Nay va đòi đi thì mình làm sao ngăn cản được, vả chăng tánh va như lửa đốt, ưa khen chẳng ưa chê, nếu ta nói binh Tần mạnh mẽ, Vương Tiễn tài năng, thì chắc là va quyết đi, chớ chẳng chịu thôi". Ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi nói rằng: "Bảo Quốc Công, nay khanh lãnh binh đến giải vây nước Yên, thì ắt là mã đáo thành công rồi, vả chăng trong nước được thái bình, cũng nhờ có hoàng huynh oai trấn đất Lâm Tri này, nếu nay hoàng huynh đem binh đến giải cứu Yên Châu, thoảng như nước Tần hay được, phát binh tới đánh nước ta, chừng đó trăm biết dùng ai ra mà đối địch, hoàng huynh hãy tạm lui, để cho trăm sai người khác thì xong".

Viên Đạt vội vàng tâu rằng: "Tề với Yên, hai nước vốn kết hòa hảo cùng nhau, nay nước Yên bị khốn, lý đến cứu cho mau mới phải, vả lại tướng Tần anh hùng

mạnh mẽ, như Chương Hàng, Vương Tiễn, là tướng có danh trên đời, nếu tôi không đề binh đến đó, để sai người khác, e khi đánh không lại mà phải thua", Tương Vương nói: "Trẫm dễ chẳng biết sao? Song hoàng huynh tuổi tác già yếu, thoảng có sơ thất tử như cái bình phong trong nước, đã mất rồi thì trẫm biết làm sao? Vậy hoàng huynh chớ đi thì hay hơn". Viên Đạt nghe mấy lời nói ấy thì râu đỏ, tóc đỏ dựng lên, tâu rằng: "Tướng Tần tài sức bao nhiêu, tôi há đi sợ nó sao? Nếu bệ hạ chẳng cho đi, thì tôi nguyện chết nơi dưới thêm".

Bỗng thấy trong ban, bước ra một viên đại thần, tâu rằng: "Bệ hạ sợ Bảo Quốc Công, tánh tình nóng nảy mà có sa cơ thất thế đi chăng? Vậy tôi là Lý Mục đây, xin cùng Quốc Công đồng tới Dịch châu giải cứu". Tương Vương thấy Lý Mục thì lòng thêm bất bình, bèn nghĩ thầm rằng: "Nước Tề ta duy có hai người đó mà thôi, nay lại xin đi hết song trước mặt Tôn Yên khó bề ngăn trở". Rồi đáp rằng: "Nếu có Hộ Quốc Công đi cùng Bảo Quốc Công, thì trẫm mới an lòng. Song các việc chi, phải tiểu tâm cẩn thận, không nên khinh giặc".

Hai người đều tâu rằng: "Chúng tôi xin vâng lời dạy". Tề Vương truyền chỉ bày yến nơi đại điện, đặt đưa hai vị Quốc Công lên đường, giây phút yến diên dọn ra xong rồi, Viên Đạt cùng Lý Mục, Tôn Yên tạ ơn vào tiệc, đang ăn uống, Tương Vương xem thấy Tôn Yên dung nghi tuấn nhã, nơi thiên đường (chỗ giữa khoảng chơn mây) no đủ, địa đốc (dưới cằm) vuông bằng, môi son, răng trắng, tai xuống tới vai, tay dài khỏi đầu gối, có tướng mạo đế vương, thì hỏi các việc Tôn Yên tuy tuổi nhỏ, song tánh rất thông minh, hỏi đâu đáp đó, xuôi như nước chảy. Tương Vương lòng rất thương mến, tiệc xong rồi, ba người tạ ơn ra khỏi triều. Tương Vương truyền chỉ cho Binh mã ty, tuyển chọn ba ngàn người ngựa sẵn sàng, rồi lui triều về cung, lúc ấy mặt trời gần lặn.

Viên Đạt về phủ, bày tiệc. Tôn Yên bèn đem việc xông vây bị khốn, mà thuật lại một hồi, anh em Viên Đạt rất khen ngợi, đêm ấy Tôn Yên ở trong phủ Bảo Quốc Công, mà an nghỉ. Qua ngày thứ, vào triều lạy tạ Tương Vương. Tôn Yên nói với Viên Đạt, Lý Mục rằng: "Hai vị Quốc Công xin đi trước, hãy còn mắc việc khác, chưa về được". Viên Đạt, Lý Mục vào điện từ giã, Tương Vương bốn thân kính mỗi người ba chung ngự tửu, hai người uống rồi, tạ ơn lui ra Ngọ môn, kéo binh thẳng qua Dịch Thủy. Tương Vương ngó thấy Tôn Yên còn đứng nơi điện, thì hỏi rằng: "Trẫm đã phát binh đến cứu nước Yên rồi, sao ngự đệ hãy còn ở lại đây mà làm chi?" Tôn Yên quỳ tâu rằng: "Tôi vâng mạng chúa tôi, cùng tổ mẫu tôi, một là đến cầu cứu, hai là thỉnh chú tôi là Tôn Tần trở về nước Yên".

Tương Vương cười rằng: "Chú của ngự đệ, từ lúc giúp trẫm lên ngôi, thì trở về núi chớ chẳng có ở đây". Tôn Yên hỏi rằng: "Chẳng hay núi tiên của chú tôi ở chỗ nào? Xin thánh thượng chỉ giùm". Tương Vương nói: "Lúc nọ á phụ ra đi, chưa rõ núi Thiên Thai ở chỗ nào". Tôn Yên nói: "Núi Thiên Thai thì có lẽ đâu Thánh thượng không biết xin Thánh thượng sai người dẫn chỉ giùm đường cho tôi". Tương Vương

nói: "Nếu trăm biết phương hướng, thì đã sai người tới rước về đây, có đâu chờ đến ngựa để hỏi cho nhiều lời". Vua tôi còn đang chuyện vãn, bỗng có quan Thượng Quốc Khanh tên Bốc Thương, bước ra quỳ tâu rằng: "Lúc nọ á phụ cùng tôi chia biệt, thì người có cho tôi một phong thư, dặn rằng: "Mười năm nữa, có người muốn đến núi Thiên Thai mà thỉnh ta, chừng đó người sẽ giở thư ấy ra, thì biết đường đi, nay Tôn tướng quân đến đây vừa nhằm kỳ mười năm, vậy tôi đi với Tôn tướng quân, tìm núi Thiên Thai mà rước á phụ".

Tướng Vương nghe tâu rất mừng, nói: "Vậy để trăm tả phong thư đặt Quốc Khanh đi cùng ngựa để". Nói rồi truyền đem văn phòng tứ bửu, viết một phong thư, giao cho Bốc Thương mời Tôn Yên về phủ mình, sửa soạn đồ hành lý, và lấy phong thư để vào túi, nói với Tôn Yên rằng: "Á phụ có dặn tôi chừng ra khỏi hoàng thành năm mươi dặm sẽ giở thư ra coi, vậy ta phải y theo lời dặn". Hai người dùng bữa cơm sớm mai xong rồi, dẫn vài mươi gia tướng, cùng Ban Báo lên ngựa ra khỏi Lâm Tri nhắm cửa Đông môn đi tuốt.

Nói về Viên Đạt, Lý Mục, hai người dẫn ba ngàn binh Tề, suốt đêm nhắm Dịch Châu thẳng tới, đi ít ngày đến sông Dịch thủy, cách dinh Tần chẳng xa, xảy có quân thám thính đến báo. Viên Đạt truyền lệnh an dinh lập trướng. Lý Mục hỏi Viên Đạt rằng: "Chúng ta đóng binh đây, mà giao chiến, hay là vào thành thông tin". Viên Đạt nói: "Chẳng cần vào thành thông báo làm chi, để mai chúng ta dẹp lui binh Tần, rồi sẽ vào thành cũng chẳng muộn gì". Lúc ấy quân thám bên Tần, phi báo với Chương Hàng. Chương Hàng vội vàng vào Huỳnh la bửu trướng, tâu cùng Thủy Hoàng rằng: "Nay có nước Tề, sai Viên Đạt, Lý Mục đem binh đến giải vây cho nước Yên, xin Bệ hạ liệu định". Thủy Hoàng nghe nói, thất kinh mà rằng: "Toàn sơn Viên Đạt, sức mạnh vô cùng, các nước đều nghe danh, nay dẫn binh đến đây mà giải vây, e tướng Tần ta không phải tay đối thủ với nó, vả lại ta đánh thành Dịch Châu, luôn mười mấy ngày mà phá không được, nay nó có cứu binh, thì làm sao mà lấy cho được?" Lúc ấy có viên đại tướng, nói lớn tiếng rằng: "Bệ hạ cố sao lại giương cờ khí của người, mà dẹp cái oai phong mình đi vậy, tiểu thần tuy bất tài, ngày mai xin ra ngựa đánh chém đầu Viên Đạt dâng lên".

Thủy Hoàng coi lại người ấy, mà Mông Đằng, thì nói rằng: "Tướng quân tuy võ nghệ cao cường, song Viên Đạt có sức mạnh muôn người, vậy phải dùng trí mà đánh, chớ không nên dùng sức, tướng quân hãy lui ra, để trăm cùng quân sư toan mưu bắt nó mới xong". Mông Đằng nói: "Để mai tôi ra trận, sẽ dùng kế mà bắt thằng thất phu ấy, chẳng cần gì nhọc sức quân sư". Thủy Hoàng túng phải ừ theo, rồi truyền chỉ ba quân, đêm ấy phải canh tuần nghiêm ngặt, người không lìa giáp, ngựa chẳng xa yên và dự phòng binh Tề đến cướp trại.

Chương Hàng lãnh lệnh ra đi, truyền rao khắp hết quân binh, giữ gìn nghiêm ngặt. Qua ngày thứ Mông Đằng nai nịt vào soái tướng, xin binh ra đánh. Chương

Hàng phát cho năm trăm binh mã. Mông Đăng ra trận, xông tới dinh Tề khiêu chiến, binh Tề vào báo. Viên Đạt lật đặt nai nịt lên ngựa phát pháo ra dinh, xông tới trận. Lúc ấy Mông Đăng ngồi trên ngựa ngó thấy binh Tề xông ra một viên đại tướng giống như một vị thần thần, tay cầm búa, mặt xanh, râu đỏ, hình dung hung ác, tướng mạo dữ dằn, giống như Hồn thế ma vương lâm phạm, chẳng khác linh thần xuống thế, bèn nạt lớn rằng: "Bố Viên giả long, có ta là Mông tướng quân chờ đây đã lâu". Viên Đạt nghe nói ngược mặt xem thấy một viên tướng Tần, đội mũ hổ đầu, mặc giáp kim tiêu, ngồi ngựa hồng sa, tay cầm đại đao, ở trước trận điều võ giương oai, thì cười mà nói rằng: "Tần cẩu, mi có oai danh gì? Sao không xuống ngựa đầu phứt cho rồi, còn đợi chừng nào nữa?"

Mông Đăng nổi giận nạt rằng: "Thất phu, mí chạy đâu". Nói rồi nhắm ngay đầu Viên Đạt chém xuống. Viên Đạt dùng búa đỡ hất cây đao, làm cho hổ khẩu tay xé tét. Mông Đăng nghĩ thầm rằng: "Thằng thất phu này, rất mạnh bạo, quả danh bất hư truyền". Viên Đạt cho luôn một búa nữa, Mông Đăng thấy búa xuống rất nặng nề, thì ráng hết sức bình sanh, hai tay hươi đao lên đỡ, Viên Đạt chặt bồi một búa nữa, đỡ không nổi, té nhào xuống ngựa.